

Cuvântul care sfărâmă stânca

În unul dintre multele războaie ale lui Napoleon I, un regiment a fost încartiruit odată într-o localitate în care câțiva creștini se adunau regulat într-o seară anume pentru studiul Cuvântului lui Dumnezeu și pentru rugăciune. Locul nu era mare. Cu toate acestea, găzduirea a reușit într-un timp relativ scurt. Numai pentru un om nu se putea găsi o gazdă. Înfațișarea sa era așa de sălbăticită și purtarea sa era așa de necioplită, încât toți proprietarii de case îi rugau insistent pe furieri să-i cruțe cu acest om. Un țăran, care știa bine că el trebuie să primească cel puțin *un om*, l-a rugat pe furier să-i trimită mai bine alți doi decât pe acesta unul. În altă parte era asemănător. În cele din urmă au venit în casa omului în care aveau loc adunările creștine. Era tocmai la ora stabilită și stăpânul casei stătea în ușa ca să-i primească pe vizitatori. Soldatul s-a dus la el și i-a spus:

„Nimeni nu vrea să mă primească. La dumneavoastră sper să am noroc.”

„Cu plăcere, puteți să intrați”, a fost răspunsul prietenos, „numai să vreți să-mi promiteți că vă veți purta liniștit și cum se cuvine.”

Soldatul a intrat în încăperea care, spre uimirea sa, era toată ocupată cu bănci.

„Aceasta de aici este o biserică?”, a întrebat el mirat.

Stăpânul casei n-a dat un răspuns precis, ci l-a rugat să ia loc.

Încetul cu încetul, odaia s-a umplut. Când toți au fost adunați, a început adunarea. S-a cântat o cântare și s-au rugat. După aceea, unul a citit celor prezenți un capitol din Biblie, după care au discutat împreună despre cele citite. La aceasta revenea mereu expresia, că Domnul Isus era Persoana care ocupa primul loc în inimile celor adunați.

Soldatul străin asculta și asculta. Ceea ce a putut să audă era așa de minunat pentru el, încât chiar din acest motiv stătea chitic. Ce știa el despre un Dumnezeu care îi iubea așa de mult pe păcătoși, încât l-a dat la moarte pentru ei pe singurul Său Fiu? Vestea despre această faptă de dragoste i-a mers la inimă omului sălbăticit, care, într-adevăr, niciodată în viața sa nu aflase ce este adevărata dragoste. În sfârșit, el a început să plângă și a strigat tare:

„O, aș dori să fiu ca voi! Sunt un om nefericit și nelegiuit și poate că mi-a fost hărăzit să fiu lovit în curând de un glonț și să trebuiască să apar în fața lui Dumnezeu. O, dacă aș fi ca voi!”

Cei adunați au devenit profund impresionați. Ei au vorbit cu el, s-au rugat cu el și pentru el și rezultatul minunat a fost că nefericitul om încă în aceeași seară a găsit pace prin credința în Domnul Isus. El a venit la Mântuitorul cu păcatele sale și a găsit iertare. Peste măsură de fericit a petrecut noaptea în cvartirul în care - după câte îi era limpede acum - Dumnezeu îl condusese.

În dimineața următoare s-a sculat deja devreme și s-a dus la țăranul care refuzase să-l primească.

„Vin să vă povestesc la ce om cumsecade sunt găzduit”, i-a strigat el deja de departe omului uimit; și cu fața strălucind a început să descrie minunata întâmplare.

„Așa, deci, ți-au sucit și ție capul! Îi urăsc pe acești oameni cu flecările lor despre moarte și eternitate”, a ieșit înverșunat de pe buzele țaranului.

„Și atunci îți spun că deseară mergi cu mine la adunare”, a adăugat soldatul scurt și cuprinzător. „Cum poți să îndrăznești să insulti oameni care Îl iubesc sincer pe Dumnezeu și pe aproapele lor și care nu ți-au făcut nici ție vreun rău? Deseară vin să te iau.”

El și-a ținut cuvântul. Seara stătea punctual, din nou, în fața țaranului. Acesta putea să obiecteze ce voia. El nu s-a mișcat de pe prag, până când țaranul n-a mers cu el.

În adunare au stat unul lângă altul și când a început ora, soldatul i-a șoptit însoțitorului său:

„Acum trebuie să ciulești urechile!”

Și țaranul a ciulit urechile. El a urmărit atent cântatul, a ascultat cuvintele serioase ale rugăciunii și când a fost citit și cercetat Cuvântul, aroganța sa a fost frântă.

„Ei, ce spui acum?”, a întrebat soldatul când ora s-a terminat. „Nu este aceasta de aici o casă a lui Dumnezeu? Trebuie să vin mai de multe ori să te iau?”

„Nu, nu este necesar”, a răspuns țaranul. „Îți sunt recunoscător din inimă că m-ai adus aici. Am auzit aici ceva despre care până în clipa aceasta n-am avut habar și după care nici n-am tânjit. Dar acum nu voi avea liniște până nu am înțeles în totul.”

În ziua următoare, regimentul a pornit la drum. Soldatul nostru a plecat cu inima recunoscătoare din casa în care găsisese ceva așa de mare. Nu s-a mai auzit niciodată ceva despre el. Într-adevăr, presimțirea sa nu-l înșelase, că un glote va pune în curând capăt vieții sale. Dar chiar dacă viața sa pământescă a fost distrusă, viața sa nouă, dăruită lui de Dumnezeu în Hristos, n-a putut să fie atinsă.

Iar în ceea ce îl privește pe țaran, el și-a ținut cuvântul și n-a avut liniște până n-a putut și el să se laude cu Hristos, Mântuitorul său. El a apucat prin credință mântuirea oferită. El a învățat tot mai mult să iubească și să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu și chiar a devenit un martor zelos pentru Domnul și Mântuitorul său, Căruia I-a slujit credincios până la sfârșit.

Titlul original: „Das Wort, das Felsen zerschmettert”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 164-167.